

Kerényi Tamás

NAPLÓ ANGLIÁBÓL

2020. 10. 28.

csapzott, de még dús haj, kezében dunsztosüveg, benne az ismerős folyadék. égő cigarettájával int, tudom, rám várt, mit is csinálna itt Angliában. na helló, köszönök neki, mi a pálya, kisfiú, tudom, ezt utálja. ördögi vigyorral nyújtja át az üveget, a feléig leihatod, szakáll úr, tudom, húsz éve nem toltad. fél mercit is adok, ha emlékszel még rá, az mit jelent, mutatja a kettétört altatót. beszéd közben tekergőzik, mintha egy láthatatlan dallamot hallgatna, jól ismerem ezt a mozgást. figyelj, én már nem, kezdem, közben érzem, szám kiszárad, orrom viszketni kezd, odakapok megvakarni, hangosan nyelek egyet. nagyon betépnék, az igaz, látja rajtam, vigyorog. tudom, hogy tudod, jólesne, de otthon a lányok várnak, reggelit csinálni, játszás, majd meglátod, még nem hiszed, de annyira ezt fogod akarni, hogy nem kell más. arca elkomorul, aztán tényleg olyan jó beilleszkedni a társadalomba, dagikám? hasam felé bök, ujján gyűrű, basszus, tényleg, az a lány, hogy is hívták, akinek végül nem adtam vissza. na jó, ezt irigylem tőled, csontváz, amúgy fogaid hogy vannak, a vésés már megvolt, mikor nem hat a fájdalomcsillapító a gyulladás miatt? osszerezzen, szájához kap. én is tudok ám ilyeneket, törpe. jó, az tény, húsz kilót felszedtem, de képzeld, most is futni megyek. szóval tényleg olyan jó, feleség, gyerek, munka, kertváros? úgyis ez lesz a vége, hadd tudjam előre, most mennék a rehabra, és szeretném tudni, megéri-e, vagy cuccoljak még. igazad van, bazmeg, reccsenek rá, kitépem kezéből a befőttest, belekortyolok a mákteába. ne, kiált fel rémulten. ez ugyanolyan szar, köpöm ki, mint régen. riadtan néz, visszaadom neki, most beparáztál, nevetek fel. egy hajtásra lehúzza, igen, ez jól ment mindig, nagyot bőfög. összetört kekszket húzok elő, maradt a kirándulásról, tudom, rá kell enni, hogy hamarabb beüssön a matéria. hát figya, azt tanácsolom, told még egy ideig, rájössz úgyis, hogy szar, aztán ráébredsz, hogy az egész élet hiábavaló, úgyis veszítesz a végén, hiába nyersz, mert nincs győzelem, csak vereség, de közben mégis gyönyörű az egész. nem szól,

tudom, sok ez egyszerre. nekem még nem volt meg a mai adagom, mennem kéne kocogni, hehe, mondom. tulajdonképpen irigylem, hogy be van tépve. mintha kitalálta volna a gondolatom, ami ugye nem meglepő, mit gondolsz, egy napra cserélünk, azt lehet, szól utánam. simán bírnám, de te azt nem, amit a csajomtól kapnál, ha meglát így, hagyom ott vihogva. de meglátod majd szeretni fogod.

2020. 10. 25.

szorosan idegenvezetőnk nyomában lépkedünk az agyagos emelkedőn, az egykori várudvar füve csillog az átfutó zápor után. a földvár sáncai felett már újra kék az ég, elzúg egy repülő, nyomában mintha a semmiből születnének, ejtőernyősök bújnak elő. na erre, itt a gerincen, magas kőfal állt, ez volt az őrhelyem, mutat végig a középkorú férfi. ruhája korhű, bőrcipője irigylésre méltó, borostás arcán a vörös heg megelevenedik, ahogy mesél. nézzék, milyen mély az árok, nem is sokan próbálkoztak a megmászásával annak idején. hátravan még a hely, ahol az én történetem végződött, vagyis hát ki tudja, ugye, nevet. a vár kútjához sétálunk, a felirat szerint hetven méter, de nem tudni a pontos mélységet. hát ezt mi ástuk ki, legyint, megvan az vagy száz is, az idők során eltömődött. volt itt egy kis épület is, az sincs már meg, ketten kellett a kart tekerni, ha tele lett a vödör. aznap este, mikor beengedtem az ostromlókat, hajnalig tartó lakoma kezdődött az égő palota fényeinél. szabad rablás, erőszak, féktelen gyilkolás, ivás, kivettem én is a részem, nem tagadom. még nem jött fel a nap, mindenki aludt már, vagy halottan feküdt, akkor kijöttem ide, és beugrottam, mutat a vasráccsal fedett perem felé. lenézünk, a sötétben nem látni a vizet, a ledobott kő mégis csobban kis idő után. az lett végül a büntetésem, kísértsek a falakon örök időkre, és meséljem el a látogatóknak, hogy nézett ki egykoron a vár, és mi lett a sorsa a bűnöm miatt, nézzem végig az étellel teli helyből hogyan lesz pusztaság. hogy nem unom-e még elmondani, nevet fel keserűen, most látni feltűnően rossz fogait, hát mi ez a pár nap az örökkévalósághoz képest?

2020. 10. 24.

na szia, jó hogy neked is van már VR-sisakod, arra gondoltam, legyen stílszerű, és egy kocsmát töltök be a hálózatba, piád van? jó, akkor figyelj, adom a kódot, azzal tudsz belépni, itt várlak az asztalnál, ahol

az a szőke nő cigizik, várjál, integetek, na, szia, régen láttalak, de élethű vagy, bazmeg, igazad van, nehéz találkozni ezeröttszáz kilométerről, Anglia-Budapest, igen, a család fenn alszik az emeleten, jól vagyunk, persze, na ezt a whiskyt hoztam, akkor egészségünkre, te borozol, látom, én már megkezdtem az enyémet, a mindenit, jól megkopaszodtál, na de ezt nézd, ugye, ugye, itt a fejem közepén, ezért hordok rövid haját, meg ezek a ráncok a szemem körül, ez az idő nyila, mindig előre megy, aztán majd jól lehull, ja, velem mi van, hát meló, család, írok, most olvastam, hogy Füst Milán mennyire ki volt akadva Kosztolányira, leült vele beszélgetni a New Yorkban, és az frankón jegyzetelt gyorsírással, másnap már olvasta beépítve egy cikkben, csak azért mondom ezt, mert felveszem, tudod, az új függőségem az írás, vigyorgsz és azt mondod, sokat beszélek, de ezt bírod bennem, ja, bebasztam már, hétvége, sok a munka, jó, azért persze figyelek a szintre, mert holnap kirándulás, családi, óraátállítás, amúgy most szünet van, neked meg megy a sok zenekar tényleg?, felléptek néha ezekben a nehéz időkben is, az királyság, ja, látom a meghívókat, de hát nem tudok elmenni, a távolság, ez a te gyereked a képen, mekkora már, emlékszem, amikor babakocsiban toltatok, ja, megöregedtünk, faszom, átölelek most, olyan jó, mintha itt lennél, mintha ott lennék, hogy miért írok, de ezt senkinek ne!, mert magány, halálfélelem, meg hogy valamit hagyjak magam után, mondjuk, ez utóbbi úgyse fog segíteni rajtam majd, de azt tudod, hogy a legújabb kiegészítővel a halottakat is be tudod szimulálni, most komolyan, milyen durva ez már, én azt nem mertem még, most képzeld el, na ugye, és mesélj még valamit, persze, megírom, gecibe hallhatatlan leszel, várjál, a gyerek felébredt, megyek akkor, ja, neked holnap meló, de legalább itt nem kell fizetni, ilyen a virtuál, jövő héten hova menjünk, majd küldjed el, úgyis évek óta nem láttuk egymást, és ahogy ez kinéz, ez így is marad.

2020. 10. 20.

ma az egyik fuvart az autópálya közelébe, egy eldugott farmra kellett vinni. valóban az isten háta mögött található ez a hely, ugyan látni a távolban a gyorsforgalmi úton szaladó autókat, de a gazdaságba csak méteres sövények között kanyarogva lehet eljutni. olyan, amin csak egy autó fér el, és ha én jövök szembe, az bonyolítja a helyzetet. a falu, melybe beérkeztem, csendesesen élte mindennapjait, hiszen ritkán téved

erre bárki. szűk utcái zezzugosan vezettek egy dombra, ezt nem tudtam előre, pedig nem ártott volna. a helyi lakosság gyorsan érzékelte a veszélyt, minden parkoló autós járdára húzódott, nem győztem köszönetni. ezután kiértem a gerincre, alattam szakadék, valóban bámulatos panoráma nyílt, csak a padkára kellett figyelnem, mert ezt a részt nem ekkora járműre tervezték. néhány kő hullt a mélybe csupán, csobbant a hideg hegyi patakba. a terv primán haladt, a következő falut kellett csak elérnem, onnan később feltehetőleg egyenesen el tudok jutni a célig. sajnos a helyszínen kiderült, nem jelezte a térkép a hegyesszögben kanyarodó utcasarkot. sokáig próbálkoztam, de aztán az is kiderült, hogy itt is kedves népek laknak, gyorsan kibontották a falat a szemközti házon. a művelet egyszerűen ment, hiszen a fal terméskőből épült. láthatóvá vált a hamisítatlan angol lakásbelső, a teát szürcsőlő öregúr barátságosan mosolygott karosszékéből a királynő fényképe alatt. már csak egy kis szakasz volt hátra, nyeregben éreztem magam, így annál nagyobb lett a csalódásom, hogy egy darabon megszűnt az ösvény. nem adtam fel természetesen, a településre visszasétálva segítséget hívtam. most derült ki, milyen jó erőben vannak az angolok, hála a sunday roast, english breakfast alkotta étrendjüknek. könnyedén vállukra kapták a teherautót, ami így tudott átjutni a hátralévő mintegy száz méteren. rendben idetaláltál, kérdezte a farmer, ahogy bekanyarodtam a szénapajta alá. egyszerű kezeslábasában állt előttem, gumicsizmája a sárba mélyedt, vasvilla kezében. persze, nyugtattam, csak egyhangú egy idő után a vezetés, közben könyvekkel ütöm el az időt, csak unalmas, amiket olvasok, nem érint meg. akkor írj egyet, ha nincs mese, mely rólad szólna, mondta.

2020. 10. 14.

a városrész, ahol járok, szomorúan néz rám, rossz hírű negyed, a házfalak kopott ruhában állva alszanak. itt Walesben dübörög a covid, ez a megye is lockdown alatt, így annyi ember se jön most ide, mint annak előtte. belépek a bolt hátsó ajtaján, szerencsére a főnök segít, a szűk folyosón át cipeljük a dobozokat, míg kiérünk a fagyasztóhoz. csak rajtam van maszk, igyekszem vigyázni, de később már elkerülhetetlen, hogy közlelőlihegünk egymás arcába. a tulaj furcsán néz ki, igyekszem nem bámolni feltűnően, úgymint biztos tisztában van velem, mennyire eltér az átlagtól. nyílik az utcai ajtó, feltűnik egy vendég.

bocsánat, mennem kell, szól lerakva a nehéz súlyt, most látom csak, mennyire göcsörtös feszülő nadrágjából kilógó lába. megyek egy újabb adagért, sok árut hoztam, tonna fagylaltot. egy vézna férfi érkezett, átnyújt egy cédulát segítőtársamnak, aki kitátja száját, majd egy határozott mozdulattal harapja le a fickó lehajtott fejét. a kibugyogó vért egy csövön át üvegebe tölti, magasra tartva a még mindig remegő testet. elnézést a rendetlenségért, szól, mikor befejezi, nagyon pang a piac, mindenkit meg kell becsülni. köhögni kezd, apró vércseppek jelennek meg a fehér köpenyen. ne aggódjon, rám nem hat a vírus, emeli rám vékonyvágású szemét. tudom, min gondolkodik, varánusz, csak nincs farkam, fiatalkori verekedés, elég kemény ez a környék. tudom, sokan zavarba jönnek, lehet, ki kéne írnom magamra nagybetűkkel, GYÍK, nevet. ja jó, csak kicsit aggódtam, mondom, tudja a hírek, cseppfertőzés meg izé, én hordom ezt a maszkot, de állandóan félrecsúszik munka közben. milyen bolt ez amúgy, tör elő belőlem a kíváncsiság. ez egy szegény kerület, magyarázza, akinek már nincs semmi más, eladja magát. itt feldolgozzuk, mutat végig a polcokon, vérplazma, testrészek, a fejben is rengeteg hasznos dolog van, rúgja arrébb a kopaszodó ember maradványát. na, várjon kicsit, megmutatom, tartsa erősen itt a fülénél. baltát vesz elő, reccsenés. meg kell hagyni, profi módon csinálja. na, ez, tart a tenyerében egy véres agyvelődarabot, ez, ami értékes, a többi sajnos csak veszélyes hulladék. más sok mindent nem lehet ebből a szerencsétlenből kisajtolni, alig volt hús rajta. nem megy jól az üzlet, majd a brexit után több lesz a lehetőség, a sok EU-szabály nem köt többé minket. de akkor miért rendelik ezt a sok jégkrémet, kérdezősködöm tovább. a feleségemmel szeretjük a fagyit, mutat felfelé, ekkor veszem észre a plafonra tapadt másik alakot. valóban jól beleolvadt a környezetébe, eddig nem is vettem észre. közelebb hajol, megszagol, hm, 0 Rh-negatív, ez ritka, és azon belül is. ha anyagi gondjai vannak, tudja, itt mindig megtalál minket. nem tudni, mit hoz a holnap!

2020. 10. 12.

korán végeztem, volt idő elhozni a gyerekeket a suliból, meglepő módon oda is adták őket, pedig nagyon ritkán bukkanok fel. jellemző módon el is késtem, pedig időben indultam, egyszerűen elfelejtettem, melyik a rövidebb út. hazaérve elbúcsúztam tőlük, felvettem a futócipőt,

kell a mozgás az ülőmunka miatt, de lányom marasztalni kezdett. „játszjál” velem, kérlelt sajátos emigráns magyar beszédével egy feldőlt roller mellett állva, magányosan árválkodva az utcán. mit tehettem volna, ottmaradtam. jajdejó, először akkor szörnyezzünk, kiáltott felcsillanó szemmel. papa, most én foglak kergetni, jó, az legalább kocogás, rohantam hát a kocsi körül lassan. aztán bújócskázunk fák, bokrok közé rejtőzve, kicsit lestem, bevallom, mert nem szeretem, ha eltűnnek, annak dacára, hogy egyre nagyobb a láthatatlan póráz, ahogy nőnek. volt még célba dobálás vödörbe kavicssal, végül hideg-meleg játék a járdán. már sötétedett, mikor kipirultan mentünk be vacsorára. becsuktam az ajtót, még kinéztem a félhomályba. igyekeztem nem tudomást venni róla, lányomnak főleg nem szólni, hogy játék közben észrevettem, az a sötét alak ólálkodik végig a nyomunkban, akit jól ismerek, és tudom, hogy minden nappal egyre közelebb kerül hozzám. most néha meg is érintette a ruhám, pedig gyorsabb vagyok, mint a gyerek. lehangyuk ugyan, de kitartóan követett. úgy tett, mintha ő is játszana, de tudtam, halálosan komolyan veszi, és azt is, egyszer úgymint elkap.

2020. 10. 11.

ablakunk a szomszéd ház széles ablakára tekint, pont oda, ahol a fürdőszoba van. ezt onnan tudni, hogy hiába a katedrálüveg, elég jól látni mindent, a zuhanyfülke egyik fala igazából mintha nem is létezne. ha ez nem lenne elég, nem lehet nem észrevenni, hogy egyéb tevékenységek is zajlanak ott a fürdőszobán kívül. amivel egyáltalán nincs baj, de az általában nem így, hogy is mondjam, ennyire átlátszó módon szokott történni. némi tépelődés után tehát úgy döntünk, valahogy mégiscsak tudtára kéne adni az éjszakánként kivilágított párosnak, hogy nyitott könyv az életük, amolyan big brother. minket ugyan nem zavar a dolog, de talán nem árt, ha ők is tisztába vannak vele, néha bizony az egész utca velük örül. a gondosan megfogalmazott, és mi tagadás, névtelen levéllel kezemben állok a bejárat előtt, lesütött szemmel egy gyors pillantást teszek körbe, remélem, nem látott meg senki. óvatosan felnyitom a levélbedobó nyílását, igyekszem becsúsztatni a borítékba helyezett papírt. ekkor az ajtó hirtelen kitér, még a kulcs elfordulásának csikorgó hangja sem előzi meg. egy barátságos fiatal nőt pillantok meg, nem tűnik ismerősnek, de felöltözve bárki

lehet, mindenesetre csinos, mi tagadás. rakja le majd a többi közé, de jöjjön be, mondja, megmutatom a lakást. egy pillanatra lefagyok, erre a fordulatra azért nem számítottam, mi van, ha ezek olyanok, akik nem szorulnak rá a figyelmeztetésünkre? alaposabban szemügyre veszem a hölgyet, kék kosztümöt visel, alatta szolid barna harisnya, magassarkú cipő. melle magasságában névjegy lifeg, nincs mit tenni, leolvasom. kiderül, egy ismert ingatlanos cégnél dolgozik. mindig is érdekelt az a bizonyos szoba, elindulok hát nyomában a lépcsőn felfelé. a lakás üres, bútoroknak semmi nyoma, úgy tűnik, jó ideje nem is lakják, de az látszik, frissen takarított. néhány hete üresedett meg egy idősebb úr után, magyaráz, miközben körbevezet. ez itt a kedvencem, nyit be szemben rögtön, szerintem magának is tetszeni fog, nézze, milyen fényes a helyiség. az ablak tényleg becsapós, innen nem is gondolná az ember, mennyire belátni, főleg, ha ki is világítják. a zuhanytálca alján néhány vízcsepp csillog, most lettünk kész, néhány utolsó simítás kellett csak, mutatja. ha tetszik önnek, siessen, mert sokan érdeklődnek, szól biztatóan. a boríték még mindig kezemben, már nem tudom, kinek adhatnám oda. néhány dologról érdeklődöm, de csak a látszat kedvéért. kint elköszönünk, ekkor egy céges autó áll meg a járdán, egy jóképű fiatal férfi ugrik ki belőle. a két alkalmazott barátságosan int egymásnak, látszik, jó kapcsolatban vannak, egy munkahelyen ez nem árt. ez az úr nézte épp meg a lakást, mutat rám a nő, hogy is mondta a nevét, kérdezi, lebetűzöm, felírja. a levéllel mi legyen, kiált fel, tétovázok, raknám zsebre. adja csak ide, szól lendületesen a srác, és veszi is el. úgyis mi lettünk megbízva, hogy kezeljük a bácsi után maradt iratokat, majd megnézzük, mennyire fontos. aztán legyen szemfüles, nehogy elvigyék az orra elől ezt a remek kilátást, azzal vidáman eltűnnek az ajtó mögött.